

UN-SU KIM

COMPLOTIȘTII

Traducere din limba engleză de
Mihaela Sofonea

Editura Paralela 45

Redactare: Ioana Bogdan, Mugar Butuza
Corectură: Ramona Rossall
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Ilustrația copertei: Tithi Luadthong/shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KIM, UN-SU

Complotiștii / Un-Su Kim; trad. din lb. engleză de

Mihaela Sofonea. – Pitești: Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3639-3

I. Sofonea, Mihaela (trad.)

821.531

Acest roman este în întregime o operă de ficțiune.
Numele, personajele și incidentele descrise sunt rodul imaginației autorului.
Orice asemănare cu persoane, în viață sau decedate, evenimente sau
locuri reale este pur întâmplătoare.

The Plotters

Un-su Kim

Copyright © 2010 by Un-su Kim

All rights reserved.

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Cuprins

Despre ospitalitate	7
Călcâiul lui Ahile	24
Crematoriul pentru animale de companie al lui Ursu'	29
Biblioteca numită Canisa	69
Săptămâna berii	90
Piața de carne	119
Mito	132
Tricotaj	166
Care pe care	184
Bărbieru' și soția lui	198
Ușa la stânga	208

Despre ospitalitate

Bătrânul ieși în grădină.

Reseng ajustă luneta, strângând cadrul, și trase închizătorul. Glonțul intră cu un țăcănit sonor în magazie. Reseng se uită scurt împrejur. Nimic nu se clintea, doar brazii uriași, înălțați spre cer. Pădurea era nemișcată. Nicio pasăre nu-și lua zborul, nu se auzea niciun țărâit de insecte. În liniștea aceea, zgomotul armei s-ar fi putut auzi până departe. Și dacă-l auzea cineva și se pomenea cu vizitatori acolo? Alungă acest gând din minte. N-avea rost să-și facă griji în privința asta. Focurile de armă erau obișnuite pe-acolo. Oamenii ar fi presupus că braconierii ieșiseră la vânătoare de mistreți. Cine și-ar fi pierdut timpul să bată drumul până în inima pădurii, doar ca să afle cauza unui singur foc de armă? Reseng scrută muntele de la vest. Soarele era la o palmă deasupra crestelor sale. Mai avea timp.

Bătrânul începu să ude florile. Unele primeau o înghițitură zdravănă, altele, abia câteva picături. Înclina stropitoarea foarte ceremonios, ca și cum ar fi servit ceaiul. Din când în când, umărul îi tresărea ușor, de parcă ar fi dansat, și mângâia, în treacăt, câte o petală. Gesticulă spre una dintre flori și chicoti. Ai fi zis că poartă o conversație cu ea. Reseng ajustă iar luneta și cercetă floarea cu care vorbea bătrânul. Îi părea cunoscută. În mod cert o mai văzuse înainte, dar nu-și putea aminti cum se numea. Încercă să-și amintească ce flori înfloreau în octombrie – mărărița? cârciumăreasa? crizantema? –, dar niciunul dintre aceste nume nu se potrivea cu aceea la care se uita. De ce nu-și putea aminti? Se încruntă, străduindu-se să-și amintească numele, dar curând alungă și gândul acela. Era doar o floare, ce importanță avea?

Un câine negru, imens apăru din celălalt capăt al grădinii și își frecă creștetul de coapsa bătrânului. Un mastif, rasă pură. Aceeași fiară pe care o adusese Iulius Cezar din Britania, după cucerirea ei. Câinele folosit de romanii din Antichitate la vânătoria de lei și la împresurarea cailor sălbatici. Când bătrânul mângâie câinele, acesta dădu din coadă și se învârti pe lângă picioarele lui, stându-i în drum, tocmai când cel dintâi încerca să ude iar florile. Bătrânul aruncă o minge de fotbal dezumflată în grădină, iar câinele o zbughi dând din coadă după ea. Bătrânul se întoarse la florile sale. La fel ca înainte, gesticulă spre ele, le salută și le vorbi. Câinele se întoarse imediat, cu mingea dezumflată între dinți. Bătrânul aruncă mingea și mai departe de data asta, iar câinele o zbughi iarăși după ea. Din ferocele mastif, care vâna lei cândva, nu mai rămăsese decât un clovn. Și totuși bătrânul și câinele păreau să se potrivească unul cu celălalt. Repetară joaca asta iar și iar. Departe de a se plictisi, păreau să se simtă bine.

Bătrânul termină de udat și se îndreptă de șale, întinzându-se și zâmbind satisfăcut. Apoi se întoarse și ridică privirea spre jumătatea versantului montan, de parcă ar fi știut că Reseng era acolo. În reticulul armei lui Reseng se văzu deodată fața zâmbitoare a bătrânului. Știa că soarele coborâse la mai puțin de o palmă deasupra orizontului? Știa că va fi mort înainte să treacă de cealaltă parte a muntelui? De aceea zâmbea? Sau poate că, de fapt, nici nu zâmbea. Fața bătrânului părea împietrită într-un rânjet perpetuu, ca al unei măști Hahoe¹ cioplită din lemn. Așa erau fețele unor oameni – oameni ale căror sentimente adevărate nu le puteai ghici niciodată, care zâmbeau întruna, chiar și când erau triști sau furioși.

Ar trebui să apese acum pe trăgaci? Dacă ar fi apăsător, s-ar fi putut întoarce în oraș înainte de miezul nopții. Ar fi făcut o baie fierbinte, ar fi băut câteva beri, până când ar fi fost beat bine, sau și-ar fi pus la pick-up un disc vechi cu Beatles și s-ar fi gândit cum se va distra cu banii care aveau să-i intre în cont. Poate că, după această ultimă misiune, își putea schimba viața. Va deschide o pizzerie mică vizavi de un liceu sau va vinde vată pe băț în parc. Reseng se imaginează dându-le copiilor mănunchiuri de baloane și vată pe băț și moțând la soare. Chiar ar fi putut trăi așa, nu? Ideea i se

¹ Mască tradițională coreeană, din lemn, utilizată la ceremoniile de înmormântare sau în dansurile tradiționale satirice. (N. red.)

păru, brusc, minunată. Dar putea să se gândească la asta abia după ce apăsa pe trăgaci. Bătrânul era în viață încă, iar banii nu-i intraseră încă în cont.

Muntele își întindea repede umbra peste bătrân și peste coliba sa. Dacă Reseng voia să apese trăgaciul, acum era momentul. Bătrânul terminase de udat florile și urma să se întoarcă în casă dintr-o clipă în alta. Misiunea sa ar fi fost mult mai grea atunci. De ce să o complice? Apasă pe trăgaci! Apasă acum și pleacă!

Bătrânul zâmbea, iar câinele negru alerga cu mingea de fotbal între dinți. Fața bătrânului se vedea absolut perfect în reticul. Trei riduri adânci îi traversau fruntea, deasupra sprâncenei drepte avea un neg, iar pe obrazul stâng, pete de lentigo. Reseng se uită lung la locul pe unde inima lui urma să fie în curând străpunsă de glonț. Puloverul bătrânului părea tricostat manual, nu un produs de serie, și urma să fie îmbibat în sânge. Nu trebuia decât să apese pe trăgaci, doar o idee, iar percutorul ar lovi amorsa cartușului de 7,62 de milimetri, aprinzând praful de pușcă din cămașa de alamă. Explozia ar propulsa glonțul înainte de-a lungul ghinturilor din țevă și l-ar trimite învârtindu-se în aer, drept spre inima bătrânului. Viteza mare și forța distructivă ale glonțului ar face ca organele sfârtecate ale bătrânului să fie expulzate prin rana de ieșire din zona lombară. Numai la gândul acesta, lui Reseng i se zbârlea părul pe tot corpul. Faptul că ținea în palmă viața altei ființe umane îi dădea mereu un sentiment ciudat.

Apasă!

Apasă acum!

Și totuși, din cine știe ce motiv, Reseng nu apăsa pe trăgaci, în schimb, lăsa pușca jos, pe pământ.

— Nu-i momentul potrivit, mormăi el.

Nu era sigur de ce nu era momentul potrivit. Doar că exista un moment potrivit pentru orice. Exista un moment potrivit să mănânci înghețată sau pentru un sărut. Și, oricât de stupid ar fi părut, exista un moment potrivit să apeși pe trăgaci și unul potrivit pentru ca glonțul să intre într-o inimă. De ce nu? Dar dacă s-ar fi întâmplat ca glonțul tras de Reseng să străbată aerul spre inima bătrânului tocmai când, întâmplător, apărea momentul potrivit? Ar fi fost magnific. Bineînțeles, el nu aștepta cel mai bun moment posibil. Acel moment propice era posibil să nu apară niciodată. Sau să-i treacă exact pe sub nas. Își dădu seama că, pur și simplu,

nu voia să apese încă pe trăgaci. Nu știa de ce, doar că nu voia. Își aprinse o țigară. Umbra muntelui trecu alene peste cabana bătrânului.

Când se întunecă, bătrânul duse câinele în casă. Cabana probabil că nu avea electricitate, căci înăuntru părea chiar mai întuneric decât afară. O singură lumânare strălucea în camera de zi, dar Reseng nu putea distinge interiorul destul de bine prin lunetă. Umbra omului și a câinelui se înălțară pe peretele de cărămidă, apoi dispărură. Reseng l-ar fi putut ucide din locul unde se afla doar dacă bătrânul ar fi stat chiar în fereastră, cu lumânarea în mână.

Soarele se lăsă dincolo de creasta muntelui, iar peste pădure coborî în tineric. Nici luna nu era de văzut; până și obiectele aflate foarte aproape erau greu de distins. Nu se vedea decât licărul lumânării din cabana bătrânului. În tineric era atât de dens, încât aerul părea umed și apăsător. De ce nu pleca Reseng pur și simplu? De ce zăbovea în tineric? Nu era sigur. Am s-aștept zorii, se hotărî el. După ce se va înălța soarele, va trage un singur glonț – cum ar fi tras într-o țință de lemn pe care exersa de mulți ani –, apoi va pleca acasă. Își puse chiștocul țigării în buzunar și se târî în cort. Cum nu avea nimic altceva de făcut ca să treacă timpul, mănca un pachet de galete și adormi înfășurat în sacul de dormit.

După vreo două ore, pe Reseng îl trezi zgomotul unor pași călcând apăsat pe iarbă. Veneau drept spre cortul său. Trei sau patru bufnituri neregulate. O siluetă înaintând prin iarba înaltă. Nu-și putea da seama ce se apropia de el. Putea fi un mistreț. Sau o pisică sălbatică. Reseng ridică piedica și aținti pușca în tineric, în direcția de unde se apropiau zgomotele. Nu putea apăsa pe trăgaci încă. Era lucru cunoscut că mercenarii care stăteau la pândă trăgeau în tineric de frică, fără să-și vadă țintele, iar apoi descopereau că împușcaseră o căprioară, un câine polițist sau, mai rău, vreun camarad rătăcit în pădure în timpul vreunei misiuni de recunoaștere. Atunci plângeau în hohote lângă cadavrul tovarășului lor de arme, ucis chiar de-ai lui, iar corpurile lor masive și tatuate se zguduiau, de parcă erau niște fete, când le spuneau comandanților: „Jur că n-am vrut să-lucid, jur!“ Și poate chiar așa era. Cum, până atunci, nu cunoscuse frica stărnită de izbirea de vreun lucru în beznă, tot ce putea face un ins cu mușchi în loc de creieri era să ridice arma și să tragă orbește în noapte. Reseng așteptă liniștit ca omul sau creatura, ce-o fi

Crematoriul pentru animale de companie al lui Ursu'

— Dacă situația nu se redresează, am dat de dracu'. Afacerile nu prea merg și nu fac decât să incineriez câini toată ziua.

Ursu' își aruncă țigara. Stătea pe vine și turul pantalonilor era gata să plesnească sub greutatea lui de peste un chintal. Fără o vorbă, Reseng își puse o pereche de mănuși de lucru, din bumbac. Ursu' se ridică greoi, ștergându-și dosul de praf.

— Știi că sunt unii așa de tâmpiți, încât lasă cadavrele prin pădure? Nu ți-ai terminat treaba după moartea țintei, trebuie să faci și curățenie după tine. Adică, pe ce lume trăim? Cum să lași cadavrele în pădure? Nu poți îngropa nici măcar un câine acolo. În zilele noastre, e destul să răzuiești muntele cu buldozerul, că și curg cadavrele la vale. Nimeni nu-și mai face treaba serios, zău. Nu mai există integritate! Înjunghii pe careva în burtă și pleci? Așa fac mardeiașii plățiți, nu asasinii profesioniști! Și nici măcar nu-i ușor să îngropi un cadavru în pădure. Acum câteva zile, niște idioți din Incheon au fost prinși tocmai când trăgeau o valiză imensă în sus, pe munte.

— Au fost arestați? întrebă Reseng.

— Bineînțeles. Cam bătea la ochi. Trei matahale cu lopeți, care târau o valiză gigantică prin pădure. Ce crezi că și-au zis locuitorii din zonă când i-au văzut: Ah, fac o drumeție, în toiul nopții, spre partea cealaltă a muntelui? Dobitocii! Așa că, ce vreau să zic, în loc să te descotorosești de cadavre în munți, de ce să nu le incinerezi aici? E sigur, curat și e mai bine pentru mediu. Afacerile merg așa de prost, că-mi vine să mor!

Ursu' își puse bombănind mânușile de lucru. Ursu' bombănea mereu și totuși acest bărbat mare cât un urangutan, care bombănea întruna, părea la fel de inofensiv ca ursulețul Winnie Puh. Poate pentru că arăta ca Winnie Puh. Sau poate că Puh arăta ca Ursu'. Oferea servicii, ce-i drept ilegale, de debarasare de cadavre. Bineînțeles, pentru animalele de companie erau legale. Avea autorizație să incinereze pisici și câini. Cadavrele umane erau rezolvate pe șestache. Arăta surprinzător de drăgălaș pentru cineva care își câștiga pâinea din arderea cadavrelor.

— Zău, nu ți-ar veni să crezi ce lucruri am văzut. Nu de mult a venit un cuplu cu o iguană. O chema Andrew sau André. Ce nume de iguană e și ăsta? De ce nu i-au pus un nume mai simplu, mai ușor de rostit, gen Iggy sau Spiny? În fine, incredibil ce nume inventează unii oameni. Deci a murit tâmpita aia de iguană și tinerii ăștia se tot îmbrățișau, și plâneau și tot repetau: „Ne pare rău, Andrew, trebuia să te hrănim la timp, e vina noastră, Andrew.“ Muream de rușine pentru ei.

Ursu' se înfierbântase. Reseng deschise ușa depozitului, ascultându-l doar pe jumătate cum bătea câmpii.

— Ce cărucior? întrebă el.

Ursu' aruncă o privire înăuntru și arată spre o liză.

— Este destul de mare? întrebă Reseng.

Ursu' o măsură din ochi și dădu din cap.

— Nu muți o vacă. Unde-ai parcat?

— În spatele clădirii.

— De ce așa departe? Și-i la deal.

Ursu' împingea liza. Avea un pas ușor, optimist, care îi contrazicea obiceiul de a bombăni. Reseng îl invidia. Ursu' n-avea nici urmă de lăcomie în el. Nu era genul care să se dea de ceasul morții, străduindu-se să găsească mai mult de lucru. Se descurca, așa cum putea, cu ce câștiga de pe urma micului crematoriu pentru animale de companie. Ba chiar crescuse două fiice de unul singur. Cea mai mare era la colegiu.

— Mă mulțumesc cu mese ușoare, îi plăcea lui să spună. Ca să nu dau prea mulți bani pe mâncare. Trebuie să mai rezist câțiva ani, până când fetele mele vor fi pe picioarele lor.

Ursu' se speria ușor. Nu accepta niciodată vreo treabă suspectă, chiar dacă avea nevoie de bani. Așa se face că, într-un domeniu în care durata medie de viață era ridicol de scurtă, Ursu' rezistase vreme îndelungată.

Reseng deschise portbagajul. Ursu' înclină capul nedumerit văzând cei doi saci negri pentru cadavre dinăuntru.

- Două? Moș Raton mi-a zis de un singur pachet.
- Un om, un câine, spuse Reseng.
- Ăla-i câinele? întrebă Ursu', arătând spre sacul mai mic.
- Ăla-i omul. Câinele-i în ăla mare.
- Ce fel de câine e mai mare decât un om?

Ursu' deschise incredul sacul. Înăuntru era Santa. Limba sa lungă căzu afară din sac prin deschizătura fermoarului.

- Fire-aș a' dracului! Acum chiar că le-am văzut pe toate. De ce-ai omorât câinele? Ce-a făcut, te-a mușcat de boașe?
- M-am gândit că-i prea bătrân să se mai obișnuiască cu alt stăpân.
- Ei bine, uită-te la tine, te-amesteci în instrucțiunile care ți-au fost date, spuse Ursu' râzând pe înfundate. Trebuie să ai grijă ce faci. Să nu-ți prinzi urechile făcându-ți griji pentru un câine.

Reseng închise fermoarul și rămase pe loc. De ce *omorâse* câinele? Când se întorsese să ridice cadavrul bătrânului, câinele rămăsese în tăcere, de pază. Cu spatele spre soare, Reseng se uitase în jos, la lumina care se revărsa în ochii bruni, încețoșați ai câinelui. Nu mârâise. Probabil se întreba de ce nu mai mișca stăpânul lui. Reseng se uitase lung la câine, care de-acum era prea bătrân să mai învețe vreun truc nou. N-a mai rămas nimeni în pădurea asta tăcută și frumoasă să te hrănească, se gândi el. Iar tu ești prea bătrân să o iei prin pădure după mâncare. Înțelegi ce spun? Soarele de toamnă târzie își revărsa razele slabe peste creștetul câinelui. Ridicase privirea spre el, cu ochii aceia bruni, încețoșați, când Reseng îl mângâiasse pe grumaz. Apoi ridicase pușca și împușcase câinele în cap.

— Cam greu pentru un moș, spuse Ursu', apucând un capăt al sacului pentru cadavre.

- Ți-am spus, ăsta-i câinele, mormăi Reseng. Celălalt e bătrânul.
- Ursu' se uită de la un sac la altul, confuz.
- Al naibii câine, da' greu mai e.

După ce încărcară cadavrele în cărucior, Ursu' se uită în jur. La două dimineața, Crematoriul pentru animale de companie era un loc liniștit. Bineînțeles că era. Nu venea nimeni să-și incinereze animalul la ora aceea.

Ursu' deschise valva de gaz și aprinse cuptorul. Flăcările se înălțară, topind sacii din plastic de pe cele două cadavre de parcă ar fi fost pielea

năpârlită de un șarpe. Bătrânul era întins drept, iar capul câinelui era rezemat pe stomacul său. Pe măsură ce cuptorul se încingea, mușchii li se contractau, micșorându-se, iar cadavrul bătrânului începu să se contorsioneze. Era o priveliște tristă, ai fi zis că încă se mai agață de lumea celor vii. Mai rămăsese ceva de care să se agațe? Nu mai conta. Se terminase. În două ore, din el nu mai avea să rămână decât cenușa. Nu te mai poți agața de nimic când nu ești decât cenușă.

Reseng se uita fix la cadavrul contorsionat. Bătrânul fusese general. În cele trei lungi decenii de dictatură militară din Coreea de Sud, lucrase în culise, în umbra dictatorului, alcătuind listele de ținte și orchestrând asasinarea acestora. Cum reușise? Pe vremea aceea nu era ușor pentru foștii membri ai armatei nord-coreene să avanseze în armata sud-coreeană, și cu atât mai puțin să-și câștige o poziție în Agenția Centrală de Informații din Coreea. Dar el supraviețuise. Reușise să treacă peste cei douăzeci de ani de guvernare autoritară a primului dictator, peste lovitura de stat care a urmat și peste următorii zece ani ai noului regim militar¹. Supraviețuise matrapazlăcurilor politice și suspiciunilor continue față de foștii soldați nord-coreeni și chiar ajunsese general. Ori de câte ori cineva cădea în dizgrația dictatorului, generalul acesta cu două stele strălucitoare pe chipiu făcea o vizită bibliotecii lui Moș Raton. Îi înmâna lista cu numele țintei și, ceea ce era și mai nerușinat, achita nota de plată din banii contribuabililor.

Dar până la urmă și numele lui a ajuns pe listă. Așa mergeau lucrurile. Mai devreme sau mai târziu, vremurile bune se sfârșeau și, ca să supraviețuiască, cei detronați erau siliți să facă ordine și să măture mizeriile. Ca întotdeauna, timpul are un fel al său de-a se-ntoarce pe unde-a mai fost și de-a te mușca de dos.

Odată, pe când Reseng avea 12 ani, bătrânul veni în bibliotecă îmbrăcat în uniformă. Era o uniformă frumoasă. Bătrânul se apropie imediat de Reseng.

- Ce citești, băiete?
- Sofocle.

¹ În urma puciului din 1961, generalul Park Chung-hee a devenit cel de-al treilea președinte al Coreei de Sud, poziție pe care a ocupat-o până în 1979, când a fost asasinat de către serviciul de informații coreean. După o scurtă perioadă de liberalizare, un nou puci militar l-a adus la putere pe Chun Doo-hwan, care va funcționa ca al cincilea președinte între 1980-1988. (N. red.)